

Açık K ara

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Bosnalı Sabit ◆ Cemâl Divani ◆ Tacettin Şimşek ◆ Aslan Avşarbey
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Hızır İrfan Önder
- ◆ Mehmet Osmanoglu ◆ Fazıl Özden ◆ Memik Kömekçi ◆ Feyzullah Arslan
- ◆ Murat Kahraman ◆ Mehmet Pektaş ◆ Ali Armut ◆ Feyyaz Sağlam
- ◆ Kadir Köse ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Mustafa İmir ◆ M. Nihat Malkoç

85 Sayı 21 Mart 2025

Ramazaniyye

◆ Bosnalı Sabit

Yevm-i şek sohbetin şıra sıkarken yârân
Sıkboğaz edip basup şahne-i şehri ramazân

Kaldurup keffe-i mîzânını nûn-ı şeytân
İktisâb emrine bidâ itdi mübârek ramazân

Çilleye vesvesesiz girdi kapandı zâhid
Habs olur tâ ramazân âhir olunca şeytân

Dehen ü destini mey-hâre yudı sahbânın
Kûze-yi bâdeyi ibrik-ı vuzû itti hemân

Döndü bahtı gibi levnî yine ‘ayyâşlaruñ
Şimdi tevhîde giren şeyhlerüñdür devrân

Âteş-i hardal-ı teşyî’i virüp rind-i meyüñ
İçdüğü bâdeyi burnından iderler rîzân

Alınur mı ramazân sofilerinden Mushaf
Rahlenüñ nevbetini beklemeyince insân

İtdi mâhiyye berât-ı hasenâtı tezhîb
Sıganup girdi zer-efşânluga kandilciyân

Kubbe kandilleridür dâ’ire-i hâl-kâri
Zav-ı kâşâne-i tâ’ata zer-endûde tavân

Oldı her câmi’-i zîbende birer hirmen-i nûr
Silme mikyâl-i kanâdîli züccâc-ı rahşân

Kalb-i mü’min gibi mescîd mütesellî ma’mûr
Dil-i fâsık gibi meyhâne harâb u vîrân

Tonanup al ‘akîdeyle şeker tablaları
İtdi her gûşe-i İstanbul’ı sûk-ı mercân

Biri rindüñ mütevezzâda kamış helvasın
Şâh-ı misvâka bedel eyledi idhâl-i dehân

Elde işkenbe fener arkada zenbîl-i sahûr
Gece faslında şikem-hârelerüñdür seyrân

Vakt-i imsâkdaki micmere-i ‘anberden
Hoşdur âlüfteye iftârdaki bir lûle dühân

Kadeh-i ratl-ı girân mertebesi neş’e virür
Kahve-âşâma ağır kahve ile bir fincân

Her makâm üstine iftârda tercih olunur
Nagme-i nerm ile âheng-i dü-gâh-ı dendân

Bu da bu şehri ‘azîmüñ berekâtındandır
Fukârasında da âraste-hân-ı elvân

Matbah-ı rûzeyi miftâh-ı ‘akîdeyle açar
Feth-i rûziye bakan agzı mühürlü yârân

Bu kadar şevket-i İslâm’ı görüp şem’-i künişt
İtmede mescîde îmân getirüp ref’-i benân

Her menâr oldı birer şâtır-ı zerrîne-kemer
Sadr-ı ‘âlînüñ ola tâ ki terâvîhe revân

Kible-i kubbe-nişînân Mehmed Paşa
Leyletü’l-kadr-i kerem ‘îd-i sabâh-ı ihsân

A ç i k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

85. Sayı Mart 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Z Kuşığı

◆ Cemâl Divani

Z kuşığı diye bir laf ettiler,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?
Söz edenler kayıp oldu gittiler,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Ne güler ne ağlar duygusu yoktur,
Vatandan milletten kaygısı yoktur,
Küçüğe büyüye saygısı yoktur,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Kollar dövme küpe ile süslenir,
Medeni ya hamburgerle beslenir,
Babasına moruk diye seslenir,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Havalı dolaşır kibir dağında,
Sözü yoktur muhabbetin bağında,
Bilgiden uzakta bilim çağında,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Tarihten haberi olmayan nesil,
Milli kimliğini bilmeyen nesil,
Ecdadından örnek almayan nesil,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Bu gidişe hiçbir millet dayanmaz,
Ninesinin yazmasını beğenmez,
Uyarsan da inat eder uyanmaz,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Ey Cemâl Divani akıt gözyaşı,
Kim attı kuyuya bu ağır taşı,
Velhasılı çözemedim bu işi,
Zavallı kuşak mı zeki kuşak mı?

Nigâr Hanım Vay/On Altı-Konakta Ramazan Mesaisi

◆ Tacettin Şimşek

Ramazan en mübarek ay!

Kalplere aydınlık düşer, ruhani rüzgârlar eser. Gerçekten oruç tutanlar derviş suretine bürünür. Soluk benizleri, süzgün bakışları, kuruyan dudaklarıyla sanki bu dünyadan kopmuş da, başka bir dünyanın sakini olmuşlardır; meleklerle rekabet hâlinindedirler.

Bittabi kimi gözü dönmüşlerin suçu oruca yükleyerek yaptıkları taşkınlıkları, sergiledikleri saldırganlıkları da hesaba katmak lazım. Lisanihâliyle “Eyyyt, oruçluyum lan, çekilin önümden!” diye bağırarak trafikte canavar kesilenler mi dersiniz; durup dururken ve hiç hesapta yokken ona buna çatanlar mı; pide kuyruğunda yumurtalıydı, yumurtasızdı, susamlıydı, susamsızdı, o pide senindi, yok benimdi diye kavgaya tutuşanlar mı?

Bakkalın çakkalın, kasabın, manavın ne sihirdir ne keramet el çabukluğu marifet, abra kadabra deyip ürünlerin etiketlerini ışık hızıyla değiştirmesine ne buyrulur? Ramazan vurgunu!

Ne yaparsınız, memlekette evliya da çok, süfliya da. (Süfliyat değil, ey okuyucu, süfliya; evliya ile ka-fiye olsun diye uydurdum.)

Ne diyelim? Allah herkesin müstahakkını versin?

Her neyse... İftarda ramazan topu patlatılır. Suyun ve ekmeğin cennet koktuğu vakitlerdir. İftar bir şölendir. Tarifi zor.

Biz tarifi kolay olanlara geçelim: Şehzadebaşı Direklerarası'nda vur patlasın çal oynasın, iftardan sahura ramazan eğlenceleri, Karagöz temaşaları. İnsafsız Karagöz'ün hiç olmazsa ramazan hürmetine terk etmesi umulan ama huylunun huyundan vazgeçmediğine örnek gösterilecek Hacivat'ı pataklama sahneleri...

Tadına doyum olmayan macunlar, pamuk şekerleri çocukları lezzet şölenine çağırır.

Hangi birini anlatalım ey okuyucu! Biz az diyelim sen çok anla!

Pide almak için değil, sırf kavga izlemek için her iftar öncesi fırın fırın dolaşan Darülfünun'un orta yaşlı müderrisi Kerim Sinan Bey'e ne demeli? Laf aramızda, bazen tarafları kışkırtarak kavga çıkardığını, sonra da izlerken gevrek gevrek güldüğünü biliyorum. Bir keresinde ısrarla beni de götürdü. Az kalsın kavganın tam ortasında, kocaman peynirli bir tostun peyniri olacaktım.

“Pide sizin olsun ağalar, bana canım lazım.” deyip

hızla uzaklaştım oradan. Bir daha mı? Tövbeler tövbesi. Ben hocam kadar cesur değilim. Cümleyi yanlış kurdum: Ben çok korkak biriyim aslında. En çok korktuğum akıbet de kim vurduya gitmektir.

Ertesi gün Kerim Sinan Bey'e bu fırın macerasının sebebini sordum.

“Vakit geçiyor, eğleniyorum, fena mı?” demesin mi?

E herkesin eğlence anlayışı farklı.

Nigâr Hanım'ın iftar sofraları meşhurdur. Bazen Nişantaşı'ndaki konakta, bazen de Rumelihisarı'ndaki yalıda mükellef sofralar kurulur, misafirlere bol bol ikramlarda bulunulur, dış kirası ödenir.

Şairleri, yazarlarıyla bütün edebiyat dünyası bu sofralarda buluşur. Sadece şairler, yazarlar mı? Hayır, tabii ki. Müzisyenler, ressamalar, heykeltıraşlar, mimarlar, tiyatrocular; dahası krallar, kraliçeler, cumhurreisleri, başvekilleri, büyükelçiler, konsololar da Nigâr Hanım'ın iftar sofralarının müdavimleri arasındadır.

Davet günü aşçılar, hizmetçiler fazla mesai yapar, mesai ücretlerini de fazla fazla alırlar.

İftar sonrası yemek duasında “Allah'ım biz yedik doyduk, olmayanlara da ver!” gibi Yaradan'a Rezzak sıfatını hatırlatma yönünde bir cümle kurulmaz. “Allah'ım bize nimet verdin olmayanlarla paylaşalım diye. Onların ekmeğimizde, suyumuzda hakkı var. Bize paylaşma duygusu ver, cömertlik ihsan et!” diye dua edilir.

Sadaka taşlarına yüklü miktarda akçe bırakılır. Bakkalların veresiye defterlerinde yazılı borçlar silinip defterler yırtılır.

Nigâr Hanım'ın üç prensinden Salih Münir üçerleme oruç tutar; Salih Feridun baştan, ortadan, sondan birer günü oruçlu geçirir; en küçük kardeş Salih Keramet ise henüz tekne orucu tutabilmektedir. Üç kardeşin oruçları da anneleri tarafından üçer akçe bedelle satın alınır. Ailece Enderun usulü teravihler kılınır.

Her ramazan İstanbul'un en meşhur mevlithanları, gazelhanları, kasidehanları, allameicihanları, velhasıl bütün hanları konağa davet edilir; mevlidişerif okutulur. Mevlidin “Susadım gayet harareten katı/Sundular bir cam dolusu şerbeti” bölümünde misafirlere gül şerbeti ikram edilir.

Bazı akşamlar teravihten sonra konakta şiir dinle-

tisi düzenlenir. Şairler ramazaniyelerini seslendirirler. Mistik, metafizik, tasavvufi bir atmosfer oluşur. İftar-da mideler doymuştur, şiirle de ruhlar telezzüz eder.

Kurra hafızlar konakta toplanıp mukabele okur.

Nigâr Hanım'ın ramazan kolileri de meşhurdur.

Her ramazan yüz koli hazırlanır ve fakirlere dağıtılır.

Bu ramazanda da Nigâr Hanım'ın kadrolu elemanları yoğun bir faaliyet içindeler.

Kolilerde ne yok ki?

Mercimek (kırmızı, yeşil), şehriye (arpa, tel), salça (domates, biber), makarna (burgu, kelebek, fiyonk, yüksük, boncuk, midye, kuskus), peynir (kaşar, beyaz, gravyer, mozzarella, teleme, üçgen, çivil, göğermiş, otlu, tulum, özellikle de Fransız marka rokfor, kamamber, comté), bulgur, pirinç, kavurma, pastırma, sucuk, zeytin, hurma, kuru ekmek, kuru fasulye, kuru nohut (affedersiniz sadece nohut) ve tabii şiir kitapları...

Nigâr Hanım ramazan kolilerine un, tuz, şeker koydurarak Mutia Karatay Canan Hanım'ı çok kızdırıyor. Müderris hekim Karatay Hanım "Aman, üç beyazdan uzak durun, bunlar kalp krizi, felç ve kansere sebep oluyor." diye uyarıyor ama dinleyen kim?

Ve sürpriiz! Her kolide bir kese, her kesenin içinde de birkaç akçe. Kaç akçe olduğunu kimse bilmiyor. Çünkü Nigâr Hanım, her keseye akçeleri kendi elleriyle ve büyük bir titizlikle yerleştiriyor.

Nigâr Hanım cömertliğiyle cennetin en güçlü adaylarından. Çok dua alıyor. Onun için işleri hep rast gidiyor. Kitapları milyonlar satıyor. Telif ücretleri banka hesaplarından taşıyor. Altın, gümüş, arsa, mesken ne bulursa alıyor. Yirmi tane yatırım danışmanı var.

Nigâr Hanım fakiri fukarayı, garibi gurebayı kollar, gözetir. Umur-ı Diyanet Riyasetinin belirlediği fitre miktarı iki akçeyse Nigâr Hanım beş akçe verir. Zekâtının oranı kırkta bir değil daha fazladır.

Ve ramazan davulcuları... Çalar saat ya da cep telefonu alarmı gibidirler. İhaleye girer, bekçiler gibi resmiyet kazanırlar. Mahalleyi sahura kaldırmak için gümbede gümbede gümbede gümbede vurur, ramazan mânisi düzerler.

İlk sahur öncesi Nigâr Hanım'ın Nişantaşı'ndaki konağının önüne bir davulcu yanaştı. Davulunu patlatırcasına dövdükten sonra bir mâni döktü:

*Geceden çıktım yola,
Yürüdüm sağa sola,
Kıymetli Nigâr Hanım,
Sahurun kutlu ola.*

Nigâr Hanım bu adrese teslim mâninin sahibini merak etti. Konağın otuz yıllık emektarı Zarif Efendi'ye,

"Bak bakalım kimdir bu adam? Şu iki akçeyi ver. İkaz et onu. Benim kapımda mâni söyleyecekse aruzla söylesin. Okuduğu mâninin son dizesi aruz zaten: Feilâtün feilün. Uğraşırsa diğer dizeleri de aruza uydurabilir.

Zarif Efendi, Hanımefendi'nin mesajını davulcuya ilettili.

Davulcu şaşırdı.

"Ablama hürmet ederem begim, dedi. Elin, ayagın öperem. İlkmektebi zar zor bitirmişem. Mâni yahmayi babamdan örgenmişem. Babam da ramazan davulçisiydi. Ablam o dedığın tevür mâniler yazsa da ben onnari ohusam, olur mi? Anan, baban, nenen, deden hayırına...

"Olur." dedi Zarif Efendi. Söylerim."

Davulcunun talebini duyunca gülümsedi Nigâr Hanım.

"Bak sen şu davulcuya, dedi. Aruzla ramazan mânisi yazdıracak bize."

Sahurdan sonra oturdu ve Feilatün feilün vezninde dört mâni yazdı:

*Uyan ey Fatma nine
Ramazan geldi yine
İki mâni sunalım
Konağın sahibine*

*İyilik yaygın ola
Adınız saygın ola
Bereket yağmuru var
Gözünüz aydın ola*

*Yüreğimdir fenerim
O yanar ben sönerim
Hani incir hoşafım
Hani yaprak dönerim*

*Bu gelen rahmet ayı
Her işin var kolayı
Dilerim affoluruz
Ramazandan dolayı*

Mahallenin ramazan davulcusu, tarihe aruzla mâni söyleyen ilk davulcu olarak geçti. Bu ünvanı Nigâr Hanım'a borçlu olduğunu hiç unutmadı.

Bir Dolandırıcılık Hikâyesi

◆ Aslan Avşarbey

Bu sabah odamda çalışırken
Başa şöyle bir hâl geldi Savcı Bey
Eski haksızlığa alışırken
Üstüne tuz biber oldu Savcı Bey

Düşüne düşünce sabah etmiştim
Kendimi güç bela işe atmıştım
Eldeki dosyaya dalıp gitmiştim
Aniden telefon çaldı Savcı Bey

Ekranda yabancı numara gördüm
“Alo?” diye soğuk bir cevap verdim
Telefon edenin adını sordum
Arayan bir karakoldu Savcı Bey

“Adım Polis Kadir” dedi bir erkek
“Karakola kadar gelmeniz gerek
Zanlıdan ifade alın diyerek
Ankara’dan emir saldı Savcı Bey!”

Emrederek şunu istedi benden:
“Gelirken fotoğraf getir üç yönden!”
Bir acayip durum sezdim sesinden
Polis Kadir biraz “kıldı” Savcı Bey

Savcıya şikâyet etmiş bir şahıs
Suç: Dolandırıcılığa teşebbüs
Demiş ki “Görürsem ederim teşhis
Saçı uzun alnı keldi Savcı Bey”

Telefon elimde şaşırıp kaldım
Tıkandı boğazım zor nefes aldım
Ben ne yapmıştım ki şüpheli oldum
Anlamadım bu ne hâldi Savcı Bey

Dünyada kırk sekiz sene yaşadım
Karakola bir kez atmadım adım
Mutlaka yanlışlık olmalı dedim
Polis Kadir buna güldü Savcı Bey

Başımdan kaynakayan sular döküldü
Sandım ki üstüme dünya yıkıldı
Tansiyonum düştü kanım çekildi
Şu kapkara benzim soldu Savcı Bey

“Başüstüne!” dedim Polis Kadir’e
Gelmemişti başa böyle badire
İnsan gururuna nasıl yedire
Bu ne kadar büyük züldü Savcı Bey

Dosyayı görünce anladım işi
Düzeldi ruhumun kötü gidişi
Sanki ilk kez görmüş gibi güneşi
Gözüme bir ışık doldu Savcı Bey

Yaşarken eskiden ben Ankara’da
Beş tane telefon aldım orada
Bunlardan biri de bir akrabada
Adıma kayıtlı “tel” di Savcı Bey

Gözüne kestirmiş ki fukarayı
Birisi aramış o numarayı
Demiş ki “Bankadan al gel parayı
Teröristler sizi buldu!” Savcı Bey

Bizimki bu söze güvenip kanmış
Kendine yardımcı oluyor sanmış
Polis olduğuna kesin inanmış
Millet ne günlere kaldı Savcı Bey

Gidip bankadan tüm parayı çekmiş
Niyeti polise teslim etmiş
Adamı görünce durumu “çakmış”
Çılgılığı gökleri deldi Savcı Bey

Korkuyla doğruca merkeze gitmiş
Dolandırıcıyı şikâyet etmiş
Polis de detaylı tutanak tutmuş
Sonra ifadesin’ aldı, Savcı Bey

Dolandırıcının bakıp suçuna
Kör şeytan karışmış işin içine
Ve vaziyet dönmüş arapsaçına
Duyanlar bu işten yıldırı Savcı Bey

Zanlı numarası yanlış yazılmış
“Arayan” yerini “aranan” almış
Müşteki telefon şüpheli olmuş
Belli kâtip biraz daldı Savcı Bey

İnceleyin bakın işte belgeler
Bu yanlışlık adaleti gölgeler
İçimde büyüyen koca dalgalar
Kalan itimadı sildi Savcı Bey

İşte böyle döner adalet kuşa
Bilmem daha neler gelecek başa
Vasiyetim şöyle yazılsın taş:
“Şu *Mülki* ne bahtsız kuldu”, Savcı Bey

Düvel Baba

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Değıştirdin genimizi
Unutturdun dünümüzü
Şaşırttın sen yönümüzü
Senin yolun sarpa sapa
Gelme bize Düvel Baba

Yapaydır beyaz sakalın
Azıcık kıttır akılın
Besmele çeksem yok olun
Sırtında kanlı bir aba
Gelme bize Düvel Baba

Torunların kuruş etmez
Sizde hile, savaş bitmez
Kaç bacayı ettin tütmez
Barışa çektin daraba
Gelme bize Düvel Baba

Dev gibi cihanı yuttun
Değdiğın yeri kuruttun
Barış isimli baruttun
Hiç gelmedin ipe sapa
Gelme bize düvel Baba

K-9'dan keskin burnun
Ak değil hep kara alnın
Eyvah gene şişmiş karnın
Bilmem hangi zulme gebe
Gelme bize düvel Baba

Gün geçtikçe azarsın sen
Kurbanıma kızarsın sen
Kaç hindiye mezarsın sen
Boşuna hiç etme çaba
Gelme bize Düvel Baba

Kaç çamın kökünü kestın
Kaç mazlum üstüne bastın
Tuzun kuru kalın postun
Bizim paçalarda tıpa
Gelme bize Düvel Baba

Teröre koltuk çıkarsın
Dolaylı kurşun sıkarsın
Od yakar ocak yıkarsın
Senden az can alır veba
Gelme bize Düvel Baba

Hediyen hep roket füze
Kıran girsın kökünüze
Elbet getiririz dize
Kulağına olsun küpe
Gelme bize Düvel Baba

Bak Şu Muskanın Yaptığına/bir

◆ Halit Yıldırım

Güneş, her zamanki umursamazlığı ile dünyaya tebensüm ederken pılısını pırtısını toplayan karanlıklar da sönmeye yüz tutmuş ayın ve yıldızların koynuna dalarak artık dinlenmeye çekiliyordu.

Ağaçların yaprakları yeni doğan günü hasretle selamlarken güneş ışıkları, perdelerini kendilerine açan hanelerin pencerelerinden içeriye usulca sokulup evleri kolaçan ediyordu. Özellikle henüz uyanmayan kim varsa göz kapaklarını dürtükleyip âdeta; “Kalksana kardeşim ne yatıyorsun!” diye bağıriyordu.

E tabii güneşi ayakta istikbal edenler de yok degildi hani. Onlar da güneşin ilk ışıklarını daha havada iken görüyorlar ve tıpkı karanlık bir denizde kaybolmuş korsan gemisinin güverte direğinde gözcülük yapan bir tayfanın “Kara göründü!” diye bağırdığı gibi hemen koşup pencerelerini açıp güneşe karşı hazır ola geçiyorlardı.

Sahi niye açıyorlardı ki pencereleri? Yani güneşin ışıktan saçları camları mı kıracaktı açmasalar?

Ha, ondan değil diyorsunuz! Evet, güneş ışınlarının ultraviyole etkisiyle dezenfekte edilmiş pastörize havanın odaya dolması için, öyle mi? Tamam anladım, anladım. Cahilliğimi mazur görün efendim.

Bu fikri düşünen kimse gözüme görünsün. Öyle hem görünmez olup hem de ses çıkarmak yok. Evet bekliyorum.

Anlamalıydım, yine sensin değil mi? Seni çokbilmiş yumurcak seni... Hadi öyle olsun. Yalnız bak bu roman sana biraz ağır gelebilir, demedi deme. Hem öyle ablanın okuduğu kitapları pek fazla karıştırma bence. Ruh sağlığın bozulabilir. Bu kız zaten çok absürt şeyler okuyor. Düşünsene, adı MUSKA olan bir romanı niye okur ki? Yani sen bence yaşına göre bir şeyler oku. Güliiver’in Mace-larını falan...

Neşe şimdi biz romana dönelim tekrar.

Güneş ışıkları, temiz hava ile beraber evleri kolaçan ederken kader de boş durmuyordu hani. O da, balıkçılardan kopya çektiği ağ örme sanatını bayağı bir geliştirmiş ve çorap sektörüne de el atarak bu ağ örme ile çorap örme işinden ortaya karışık bir şey çıkarmış, adamına göre; ince, kalın, sık, seyrek, rengârenk evsaf ve çeşitte seri üretime geçmişti.

Efendim bu arada ocaklar da yanmaya başlamıştı. Kiminden tüten mis gibi çorba kokuları güneşi

bile cezbediyor, bir andan yörüngesini terk edip kadının mutfağına girmeye niyetlendiği anda cezbeyle gelen çekim ve itme gücü ile beraber oluşan meddücezirler, tencere içinde kızılca kıyameti koparıyordu. Coşan çorba; tenceden taşıp ateş ile iş pişirince çıkan yanık kokusu güneşin keyfini kaçırıyor ve yörüngesinde yoluna devam ediyordu.

“Sabah sabah ne çorbası?” demeyin. Çorba şifadır bir kere.

Çay mı dedin sen Rizeli hemşerum oradan? Haçan çay da aynı etkiyi yapaydı. Ula bu küneş ham-si gibi temlüğün içine atlamaya tam niyetleneydi, o anda Karadeniz gibi talkalanan temlüğün suyu döküleydi ve ocaktan kelen çıss sesü küneşü korkutaydı. Mafazanallah yanarım teyü oturaydı yerinde.

Evet, ocaklar kaynıyordu da kiminin kazanında et kaynıyordu kiminin kazanında dert. Hani kader dedik ya... Kimileri buna felek de diyorlar. Efendim felek sanırım buralara Hint ellerinden gelme. Zira acısız, baharatsız yemek sevmiyor. İşte kaynayan bu kazanlara hep bir tutam baharatı boca ediyor. Yahu elinin de hiç ayarı yok hani. Eğer buraların kızı olsa vallaha evde kalırdı. Bizim kaynanalar öyle elinin ayarı olmayan sakar geline yemek mi yaptırır bre! Her neyse bazen bu ayarsız, kararsız tutamlar pişmiş aşı tuz ve acı ile birlikte zehre çeviriyordu.

Pişmiş aş dedik ya efendim, bu Felek Hanım bazen de pişmiş aşı, en tuzlusundan deniz suyu katmada da çok mahir. Ondan sonra bu aşı gel de ye yiyebilirsen.

Tüm bu tribünlerden gelen müdahaleleri bertaraf etmek için sır perdelerini aralayan veya araladığını zanneden uyanıklar da boş durmuyordu hani. E nasıl boş dursunlar kardeşim? Artık dev bir sektör hâline gelen niyet okuyuculuk ve doğaüstü güçlerle birlik olup yazgıları değiştirmeye çalışmak gibi zanaatların mütehassıslarının kapıları, kuyruğa geçmiş hassas insanlar ile doludur.

Ta mektep sıralarından beri yazılı kâğıdı değiştirmeyi bir marifet zanneden bu uyanıklar tayfası hâşâ levh-i mahfuzda yazılı “kader-i ilahi” defterlerini değiştirmeye azmetmişlerdi bir kere.

Kader dedik de bu mesele öyle ulu orta konuşulacak bir şey değil. Ama birkaç kelâm etmek gerekirse evvelden programlanmış, dayatma içeren bir hayata mecbur olmak da değil kader. Elimizdeki cüz’i irade ile kendi yapacağımız tercihlerin ve

bunların sonuçlarının önceden yaratıcı tarafından bilinmesidir aslında kader... Direksiyon elimizde yani...

Neyse şimdi burada bu meseleyi işin ehli olan âlimlerimize bırakalım ve biz hikâyemize dönelim.

Efendim şimdi sizi insanların kaderlerini değiştireceklerini iddia eden bir kişiye ait bir mekâna götüreceğim. Biz sadece bir köşede oturup bekleyeceğiz ve talihini değiştirmek isteyen insanların hâllerini izleyeceğiz. Bazen de peşlerine takılacağız tabii. Yalnız yüksek sesle gülmek, etrafı rahatsız etmek yok. Bir de unutmayın gülme komşuna gelir başına demişler. Ayıplamayalım, “bu çağda böyle insanlar da mı var?” demeyelim.

E buyurun işte o mekânın kapısında şimdi... Anahtar deliğinden süzülüp içeriye bir kolaçan edelim. Bakalım ne var ne yok.

Ağızındaki sakızı abartılı bir şekilde çiğneyen, sonra şişirip patlatan bir genç kız, topuklu ayakkabılarının çıkardığı iğrenç ritim sesi ile ofisteki iki oda arasında âdeta mekik dokuyor. Ofis, binanın üçüncü katındaydı ama kadının ayakkabılarının çıkardığı ses Gözde İşhanı'nın girişinden bile duyuluyor. “Tık, tık, tıktık tık, tıktık tıktık tıttık.”

Hanın sâkinleri bu uçarı kızın çıkardığı her bir gürültüye, patırtıya artık alışmışlar. Öyle ki her sabah bu sesi duymazlarsa; “Kıza bir şey mi oldu acaba?” diyerek hemen üçüncü kata çıkıp kapıyı yumrukluyorlarmış.

Hanın sakinlerinin tabiriyle “Bizim Deli Kız Mine”, her gün icra ettiği topuk konserine o gün bir de “Kalenin Bedenleri” türküsünü eklemiş. Hem de avaz avaz.

Bir salon, büyükçe bir iç oda, mutfak ve tuvaletten oluşan bu mütevazı ofiste; insanların kader perdesi aralanmaya, talihlerine kanat takılmaya, bağlanmış bahtları çözmeye, kayıpları bulmaya, kalplere soğukluk sıcaklık vermeye kadar bilim okuma yazma işlemleri yapılıyor.

Kapıda kocaman bir tabela asılı ve üzerinde “Medyum Âdem Durugören Astroloji Merkezi” yazıyor.

İçerdeki bekleme salonunun duvarlarını süsleyen dini tablolar, içeriye mistik bir hava veriyor. Buhurdanlıklardan tüten dumanlar, rengârenk loş ışıklar, değişik müzikler bu sırlı âleme âdeta kapı aralıyor.

Bir başka cephede çerçevlenmiş sertifikalar, diplomalar, çoğu fotoshop ile yapılmış, altına “Âdem Durugören Efendi'nin Yaptığı Astral Seyahatten

Bir Hatıra” yazılmış birkaç resim de bu esrar tablosuna değişik bir ambiyans katıyor.

Bu kadar tanıtım yeterli sanırım. Şimdi sessizce bir köşeye oturup biz de beklemeye başlayalım. Tabii bir yazar olarak romanın bir kahramanı değilim elbette. hani diyorlar ya ilahi bakış açısı ile her bir şeyi gören, duyan, hissedenen, kahramanların karnındaki düşünceleri bile okuyan sıradan bir yazar...

Sekreter Mine, her gün olduğu gibi bu dört gözülü ofisin her bir köşesini silip süpürdüktan sonra, yine ilk önce kendi masasındaki vazoya yan odadaki ses cihazına bağlı olan mikrofonu görünmeyecek şekilde yerleştirdi. Masaya sabitlenmiş vazonun altından giden mikrofonun kablosunu ne olur ne olmaz diye tekrar kontrol etti. Kablolar cihaza bağlıydı ve mikrofon masanın karşısından bakınca görünmüyordu.

Sıra cihazın çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye gelmişti. Kendi bilgisayarından kısık ayarda bir müzik açtı ve yan odaya geçti.

Bu oda meşhur Medyum Âdem Durugören Beyefendi'nin kabul odasıydı. Sekreterin odası ile sırt sırta gelecek şekilde yerleştirilen masanın üzerinde de Âdem Bey'in bilgisayarı vardı. Masanın altına yerleştirilen ses cihazı diğer taraftan görünmeyecek şekilde kamufle edilmişti. Ancak yan odadaki mikrofonun kablosunu tekrar kontrol etmek gerekiyordu. Zira Âdem Bey biraz sakar birisi olduğu için bazen kabloyu geriyor, koltuğun tekerleğini üzerine bastırıyor, çekince koparıyordu. Sonra kabalık yine bizim deli kız Mine'nin başında patlıyordu.

Mine, ses cihazını açıp kulaklığı kulağına taktı. İçerideki bilgisayardaki türkü hâlâ çalışıyordu. Ses de tam istediği gibi sorunsuz geliyordu. Türkünün ritmine kendine kaptıran Mine oturduğu koltukta başladı oynamaya ve avazı çıktığı kadar detone sesiyle türkünün sözlerini tekrar etmeye...

“Kalenin bedenleri yar yar yar yandım

Koy verin gidenleri şinanay yavrum şinanay”

Bu esnada mütemadiyen kapı zili çalışıyordu. Daha sonra kapı yumruklanmaya başlanılınca Mine ancak sesi duyabilmişti. Kulaklığı kulağından çıkardığında odayı dolduran zil sesini tüm hücrelerinde hissedince, insanları kapıda ne kadar da çok beklediğini anlayabilmişti.

Kapıya doğru koşarken zil hâlâ çalışıyordu.

Doktora Gerek Yok

◆ Hızır İrfan Önder

Kalbim dirençlidir hüzne, acıya,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.
Tahammülüm yüksek her tür sancıya,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

Sabırlıyım gelen her musibete,
Kendimi adadım hep ibadete,
Canımı veririm ben hidayete,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

Çektim nazarımı maldan, ağıyardan,
Hicret ettim yaşadığım diyardan,
Ölsem de vazgeçmem sevdiğim yardan,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

Seher vakti çalsa kapımı ölüm,
Sakın ağlamasın ardımdan gülüm,
Biliyorum susmayacak bu dilim,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

Bir gün İbrahim'im bir gün İsmail,
Allah için her zaman olurum Hâbil,
Sûr'a üfleyecek elbet İsrâfil,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

*Sükûti'*yim gönül vermem dünyaya,
Asla bel bağlamam hiçbir rüyaya,
Başımı çarpsam da sert bir kayaya,
Doktora gerek yok! İyiyim böyle.

Ters Şerit

◆ Mehmet Osmanoglu

Ercan Sağlam'ın Kumpas isimli şiirine nazire

Bu kaçınıcı kaçışın yaşamak meydanından
Varsa yoksa melami makamında feveran
Sevilmekten anladın kendini de sev biraz
Sen değilsin aynada böyle somurtup duran
Bu çapraşık kaygılı dağınık saçlı adam
Bırak suç aletini yoksa çıkacak maraz

Yerde kanayan ölü senin elinden değil
Susma, susmak yarana iyi gelmez her zaman
İşlemediğin bir suç yapışmasın yakana
Ceketinin cepleri taş değil şiir dolsun
Doğru yolda yürü sen sakın bakma arkana
İsterse ardındaki gölgen bile kaybolsun

İçimizden ne tırlar ne trenler geçiyor
Genç saymıyor bizleri sosyoloji saire
Kaybedilen kanları toparlamak güç bayım
Kalbimiz yorgun argın biraz da melankolik
Bizi mutlu etmiyor teras katlı daire
Sıcak bir dost ararsan ben her zaman burdayım

Talebelik yılları bitmeyecek gibiydi
Bize biçilen hayat tekdüze siyah beyaz
Satırdan sadrımıza işlemedi hiçbir ders
Neye talip olmuştuk neydi bizi dik tutan
Yolun başından beri zemin bozuk şerit ters
Fişler vardı bizleri hep yatırıp uyutan
Radyasyon aromalı fındık yiyordu herkes

Zara fazla takılma düğümlezip kalırsın
Yüzünü bir güldürür sonra hepten öldürür
Dut yemiş her bülbüle sen yine de güvenme
Gülle tehdit ederek belki biri öttürür
Vakitli çıkmaya bak içinden kirin pasın
Kuş gibi hafiflersin bulutlar kadar özgür
Madem ki farkındasın o karanlık kumpasın.

Bertaraf Oldum

◆ Fazıl Özden

Taraf olmak değil muradım derken
Herkes farklı çekti bir taraf oldum
Köşe istemeyip çember çizerken
Biri ayna koydu her taraf oldum

Görünen görüntü gerçek değildi
Hakkın karşısında başım eğildi
İblis boya döktü başımı sildi
Başı eksik buldum hor taraf oldum

Biraz isyan ettim başsız kalınca
Kopuk baş üstüme köpek salınca
Onlar da sırtımdan parça alınca
Bak dedim dostuma şer taraf oldum

İzledim kim kimi düşman seçecek
Herkes beni gördü tek bir seçenek
Acıdım kendime puslu gelecek
Doğruyu görmedim kör taraf oldum

Yalana yanlışa çanak tutanlar
Onursuz kul ister kullar/tanrı titanlar
Yapmayın ayıptır desem kim anlar
Manaya hak verdim çor taraf oldum

Haramlar helaldir madde dininde
Ayı dahi kraldır kendi ininde
Millete sövmenin meşki kininde
Nefrete dur dedim zor taraf oldum

Aşka bile güç der dertten bıkanlar
Merhamete suç der gönül yıkanlar
Her gelene geç der yoldan çıkanlar
Küfre yol vermedim dar taraf oldum

Kâfirler kurbanı hanına ister
Kan aksın can versin canına ister
Güçlüler güçlüyü yanına ister
Ben taraf olmadım bertaraf oldum

Şair Değilmiş

◆ Memik Kömekçi

Yanaştım yanına bir şeyler sordum
Ben şair sanmıştım şair değilmiş
Kaç yıldır bu işe çok kafa yordum
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Mecliste beraber oturdum kalktım
Kendimce divana bir şeyler kattım
Belli ki hicivle gözüne battım
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Elinde kalemi vardı hıradan
İmdada bir çare umdu pireden
Fark etti fitili çekti çıradan
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Namerdin mim'yle kalktı oturdu
Nûn'ları surede sildi götürdü
Defter-i kebiri yazdı bitirdi
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

İstersen yazdığın çevir de oku
Okursan görürsün boynunda toku
Aslolan yüzünü gizlemiş takı
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Tasvip etmem dedi şinah dostunu
Başına doladı sansar postunu
Sonradan anladım cana kastını
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Yalandan ud çaldı titretti teli
Üfürdü yavaştan estirdi yeli
Cehalet flütü çalarken eli
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Memleket yangında yürek sızlattı
Dürbünü tersine aldı gözletti
Çekildi kenara kendin gizletti
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Efledi, püfledi elde yazılar
Peşinde dolandı cahil kuzular
Tarihe gömüldü bütün maziler
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Köşkeröğlü iflah olmaz velimiz
Eğilmedik kırdı gitti belimiz
Kep düştü ortaya çıktı kelimiz
Ben şair sanmıştım şair değilmiş

Ramazan(lar) Karakolu

◆ Feyzullah Arslan

2008 yılında Antalya emniyet müdürü iken Ramazan ayında her yıl olduğu gibi iftardan sahura kadar etkinliklerin düzenlendiği Kaleiçi semtinin yakınında olan Karaalioğlu Parkı'nda geçici bir karakol kurulması Emniyet Genel Müdürlüğüne Antalya Emniyet Müdürlüğünden istendi.

Ramazan ayının başlangıcı olan 1 Eylül'e bir hafta kala Karaalioğlu Parkı'nda Antalya Büyükşehir Belediyesinden alınan geçici yere Geçici Ramazan Karakolu adında karakolu kurup tabelasını astık ve durumu "Geçici Ramazan Karakolu kuruldu" diyerek tabelasının da fotoğrafını çekerek Emniyet Genel Müdürlüğüne bildirdik.

Ancak Emniyet Genel Müdürlüğü "Dini değerlerin adı bir karakola verilemez" diyerek Ramazan Karakolunun adının değiştirilmesini istedi.

Ben de biliyordum ki Emniyet Genel Müdür Yardımcılığımdan beni daha ast rütbedeki Emniyet Genel Müdürlüğü yetkilileri sırf bana inat olsun diye bu talimatı (Ramazan Karakolu'nun isminin değiştirilmesi) verip tabelayı indirtmek istiyorlardı.

Ben de bu konunun bana inat için yapıldığından ve yazılan tabelanın indirilmesinin çevreye karşı itibar sarsıcı olduğundan ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Bir anda Ramazan adındaki polislerin kaç kişi olduğunu merak ettim ve sayısı yeterli olursa oraya verebileceğimi düşündüm.

Personel Şube Müdürü'nü çağırarak,

"Çok acele olarak Antalya Emniyet Müdürlüğü merkez kadrosunda Ramazan adında kaç tane polis varsa tespit et ve bana listesini getir." dedim.

Bir saat sonra Personel Şube Müdürü elindeki liste ile gelerek bana hitaben,

"Müdür'üm 26 tane Ramazan adında görevlimiz var ve biri de komiser." dedi.

Ben de,

"Onların tamamını yeni kurduğumuz Geçici Ramazan Karakoluna tayin ediyorum, derhal yazısını yaz ve bana getir, komiseri de karakol amiri yapıyoruz." dedim.

O gün 26 tane Ramazan adındaki görevli Geçici Ramazan Karakoluna tayin edildi ve karakolun tabelası da Geçici Ramazan Karakolundan Geçici Ramazanlar Karakoluna çevrildi. "Lar" eki eklenerek tabela da değiştirilmemiş oldu.

Ramazan denildiğinde bütün görevliler bakıyordu. Bayram yaklaştığında 6 tane Bayram adındaki polisi de Geçici Ramazanlar Karakoluna görevlendirerek bayram sonunda 26 ramazan +6 bayram =32 farzın gerektirdiği 32 kişi ile Geçici Ramazanlar Karakolunu kapattık.

Mânâlar

◆ **Murat Kahraman**

Fırıldak olmuş dünya, şeş cihete dönüyor
Tutanlara aşk olsun, hızında mânâlar var!
Çalıştıkça körükler, odunlar da yanıyor
Meşe deyip geçmeyin, közünde mânâlar var!

Odunlar yanacaktır, hilkatın kuralıdır
Sargılar çözülnce, kanarsa yaralıdır
Hesabı kim soracak, dosyalar sıralıdır
Yedi renkli astarın, yüzünde mânâlar var!

Acep çıkar için mi, anlatır durur din'den
Nerede rağbet görse anında olur ondan
Bana gelirse benden, sana gelirse senden
Her tarakta bulunan, bezinde mânâlar var!

Menfaati oldukça, çokça selâm vererek
İşine gelenleri, hem duyup hem görerek
Kâr marjı yükseldikçe, yağları eriyerek
Şeş beş edip duranın, gözünde mânâlar var!

Bir mânâ verelim mi, kurulup ötenlere
Çaresiz ağlayan var, elinden yitenlere
Türkü yakıp duruyor, şu olan bitenlere
Âşık dertli çaldıkça, sazında mânâlar var!

Sahibinden Komik/On Yedi-Mutlu Son

◆ Mehmet Pektaş

On beş günü yoğun bakımda olmak üzere yirmi günlük bir hastane macerasının ardından Cengiz ve sağ kolu Mert eski hayatlarına hızlı bir giriş yaptı. Parklardan renk renk güller toplayarak başladılar işe. Chat cpt'den ürettikleri aşk mesajlarından bazılarını patates hattan Aysel'e gönderdikten sonra ofise kapanıp pencere önünde Aysel'in gelişini beklemeye başladılar. Mert, Aysel'i sokağın başında görür görmez Cengiz'in talimatıyla yerinden fırladı. Pasajın merdivenlerine gül yaprakları serpti.

Aysel, kısacık boyuyla basamakları büyük bir keyifle âdeta zıplayarak tırmandı. Merdivenin başında elinde gül buketiyle bekleyen Mert'i görünce keyfi bir kat daha arttı. Mert elindeki buketi Aysel'e uzattı:

"Abla bu çiçekler sana. Ofis kapalı olunca çiçekçi bize bıraktı."

"Ay bunlar da ne böyle? Kim göndermiş acaba?" dedi Aysel. Buketin arasında not veya isim de göremeyince cilveli cilveli kıkırdadı:

"Ay ismini falan da yazmamış!"

"Abla galiba gizli bir hayranından..." dedi Mert sesine belli belirsiz bir gizem vererek.

Aysel kahkahalar atarak ofise doğru geçerken Cengiz de kapı aralığından olan biteni büyük bir zevkle izliyor ve ellerini ovuşturuyordu.

Mert, vazifesini tamamlayıp ofise döndüğünde kendini patronunun kollarında buldu.

"Oldu bu iş kardeşim, oldu." dedi Cengiz sevinçle. "Bundan sonra her gün ufak ufak sürprizler yapacaksın Aysel'e. Çiçektir, güldür, hediyedir... Göreyim koçum, seni. Gizli hayran olarak aşk mesajlarını sabah akşam yolla. Kocayı da bir an önce bulmamız lazım."

Gizli hayranının küçük jestleri Aysel'in üzerinde beklediklerinden çok daha büyük bir etki yapmıştı. İlkbaharını erken atılmak zorunda kaldığı iş hayatı yüzünden pas geçen ve şu an 50'li yaşları süren bu kadın, ikinci baharını da yine iş, güç, koşuşturma arasında pas geçecek gibiyken bir anda gençlik yıllarına dönmüş, kendini yaşanmamış duyguların arasında buluvermişti.

Ayda âlemde bir uğradığı ofisine artık her gün gelmeye başladı. Buna rağmen işi gücü koyuvermişti. Gizli hayranından gelen çiçekleriyle ilgileniyor, aşk şarkıları dinliyor, akşama kadar hayaller kurarak vakit geçiriyordu.

Cengiz bir kez daha kendisiyle gurur duyuyordu. İş yapamamasının sebebini kendi kendine tespit etmiş, kısmetini de yine kendi yöntemleriyle açmayı başarmıştı. Kısmetinin önündeki tikanıklığı açar açmaz, oluk oluk para akmaya başlamıştı. Kısa sü-

rede işlere yetişemez oldular. Bu sırada Cengiz'den sağlam bir dayak yiyen Taylan da hastaneden taburcu olmuştu. Onun gibi her şeyle girebilen bir adam varken yeni eleman aramakla kaybedecek vakit yoktu. Güven Emlak açıldığı günden beri en hareketli ve bereketli günlerini yaşıyordu.

Zaman geçtikçe günlük gelen çiçekler, küçük hediyeler, jestler, telefon mesajları Aysel'e yetmemeye başlamıştı. Gizli hayranının sesini duymak istiyor, yüzünü görmek istiyor, onunla sabah akşam mesajlaşmak istiyordu. Cengiz zamanın daraldığını çok iyi biliyordu. Bir an önce gizli hayran profiline uygun koca bulmalıydı. Diğer taraftan Mert, açılan işlere yetişmeye çalışırken Aysel'i ihmal etmeye de başlamıştı. Her an mesaj yazamıyor, Aysel'in mesajlarına cevap veremiyordu. Böyle anlarda Aysel çok öfkeleniyor, yeniden işe odaklanmaya çalışıyor ve Cengiz'in işleri şak diye kesiliveriyordu. Cengiz, Aysel'in ilgisiz kaldığını hemen anlıyor ve gerekirse Mert'ten telefonu alıp bizzat Aysel'le mesajlaşmaya başlıyordu. Aysel yılların verdiği duygusal açıklıkla gizli hayranının sürekli kendisiyle ilgilenmesini istiyordu.

Aysel'le ilgilenmek Güven Emlak'ın en önemli işi hâline gelmişti. Bu iş, herhangi bir elemana verilemeyecek kadar ciddiye. Bu yüzden Aysel işini Cengiz bizzat kendisi devraldı. Aysel'e gereken ilgi gösterildiği sürece kiralama ve satış işleri bir şekilde Mert ve Taylan tarafından yürütülüyordu. Hatta artık hemen hemen boşa çıkan Aysel'in elemanı Emir de Güven Emlak için çalışır hâle gelmişti. Elemanlar koşturuyor; Cengiz, gizli hayran olarak sabah akşam Aysel'le yazıyor, ona çiçekler, hediyeler gönderiyor; çuval çuval para kazanıyorlardı. Bu süreç aslında herkese iyi gelmişti. Uzun süredir para görmeyen elemanların cebi para görmüş, piyasada saygınlıkları artmış, adam yerine konmuş, Aysel her ne kadar kim olduğunu bilmese de aradığı aşkı bulmuş, hayatında ilk defa işten başka şeyler düşünür olmuştu. Cengiz de elini işten çekip vaktinin çoğunu gizli hayran olarak Aysel'le geçirmeye başlayınca kafasını toparlamış, adını koyamadığı bir huzur bulmuştu. Yorulmadan para kazanmak da cabası... Tek sorun arınılan kocanın bulunamamasıydı. Aysel'in buluşma tekliflerine artık kayıtsız kalamayan Cengiz, hayati bir karar verdi. Aysel'in karşısına kendisi çıkacaktı. Bu buluşma ya Aysel'in büyük bir hayal kırıklığı ile sonuçlanacak ve her şey alt üst olacaktı ya da... "Ya da"sını Cengiz de bilmiyordu.

Küçük, şirin bir kafede buluştuklarında Aysel, gizli hayranının Cengiz olmasını hiç yadırgamadı. Sanki biliyor ve bunu bekliyor gibiydi. Cengiz de

Aysel'i karşısında görünce aslında ona karşı boş olmadığını hissetti. Hissettiği bir şey daha vardı: Bir kadının karşısında ilk defa çaresiz kalmak. El ele göz göze otururken vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadılar. Mekândan ayrılırken ikisinin de kalbinde kelebekler uçuşuyordu.

Aysel, ertesi gün pasaja geldiğinde yine merdivenlere güller serpiildiğini gördü. Merdivenlerin başında ise elinde güllerle Cengiz bekliyordu. Tüm pasaj kapılara çıkmış filmin sonunu nefes bile almadan izliyordu. Cengiz, diz çöktü, cebinden çıkardığı pırlantayı uzattı ve Aysel'in asla reddedemeyeceği o soruyu alkışlar eşliğinde sordu:

“Benimle evlenir misin?”

Aysel önce genç bir kız edasıyla “İnanmıyorum ayy Cengiz!” diyerek elini yüzüne kapattı. Ardından kollarını açtı. “Evet” kelimesinin “E” hecesi ağzından çıkmıştı ki,

“DURUN DURUN! DURUN BİR DAKİKA!” diyen bir ses tüm büyüü bozdu.

Herkes sesin geldiği tarafa bakıp birbirine “Kim bu?” diye sordu.

Taylan'ın dikkatini adamın elindeki sopa çekmişti, Mert'e sokuldu:

“Elindeki ne onun öyle, fırça sapı mı?”

“Ne fırçası oğlum, dedi Mert. Beysbol sopası desen neyse... Hatta bildiğin kazma, kürek sapı...”

Bu sırada Aysel'in elemanı Emir lafa girdi:

“Ne kazması abi, baksana kalem bu.”

Dikkatli baktıklarında büyüü bozan adamın elinde gerçekten de yaklaşık bir metre uzunluğunda, bilek kalınlığında bir kurşun kalem tuttuğunu gördüler. Kalabalık kendi arasında fısıldaşmaya başlayınca, kalem tutan adam öfkeyle bağırdı:

“SUSUN! Kapayın çenenizi. Ben bu kitabın yazarım. Burada ben ne dersem o olur!”

Kalabalığın arasında “Aaa!” sesi dalgalandı. Sonra da Aysel'in sesi çınladı:

“Mehmet, ablam! Sen kitap mı yazıyordun? Ne zamandır ulaşamıyorum sana? Numaranı mı değiştirdin?”

Yazar, daha önceden tanıştıkları anlaşılın Aysel'e parmağıyla sus işareti yaptıktan sonra kalabalığa seslendi:

“Cengiz, Mert ve Taylan yanıma gelin çabuk.”

Üçü birden âdeta kurulmuş bir robot gibi yazarın huzuruna geldiler. Yazar, Cengiz'i işaret ederek ikinci emrini Mert ve Taylan'a verdi:

“Yatırın şunu falakaya!”

Mert ve Taylan ikisi birlikte bakışlarını Cengiz'e çevirerek ondan onay beklediler. Cengiz'se yapmayın dercesine kaşlarını havaya kaldırdı. Yazar, bağırarak emrini tekrarladı:

“Yatırın şunu falakaya dedim, duymadınız mı beni?”

Mert ve Taylan, Cengiz'in etkisinden kurtulup yazarın emrini yerine getiremiyordu. Emrinin yerine gelmediğini gören yazar küplere binmişti:

“Ulan sizi ben oluşturdum ben! Nasıl dinlemezsiniz sözümü?”

“Sayın yazarım, kusura bakmayın. Böyle bir şey yaparsak Cengiz abim bizi anamızdan doğduğumuza pişman eder.” dedi Mert.

Yazar zıvanadan çıktı. Parmağını şıklatmasıyla tüm karakterler kendilerini gladyatör dövüşlerinin yapıldığı antik bir kolezyumda buldular. Yazar, Cengiz, Mert ve Taylan meydanda diğer karakterler tribündeydi.

Yazar, elindeki bir metrelik dev kalemi havaya kaldırarak tribünlere doğru bağırdı:

“Bunları falakaya yatırmak isteyen var mı?”

Tüm tribünlerde bir hareketlilik başladı, insanlar birbirini ezercesine kendini meydana attı. Yazar; Hacı Niyazi, zombiye dönüşmüş hâldeki rahmetli Rasim abi, Çaycı Suat, Bilo ve Cengiz tarafından kazıklananları temsilen iki gönüllü daha seçip geri kalanları bir parmak şıklatmasıyla yerlerine oturttu.

“Yatırın şunları falakaya!” demesiyle birlikte üçü de yere yıkılıp ayakları havaya dikildi.

Yazar, Cengiz'e iyice yaklaştı. Deminden beri avucunun içine hafif hafif vurup durduğu dev kalemi kaldırdığı gibi Cengiz'in ayaklarına yapıştırdı. Cengiz, her darbeye elektriğe tutulmuş gibi sırıyordu.

Yazar:

“Nedir ulan senden çektiğim? Sen küfredersin, ben fırça yerim. Hovardalık edersin kabak benim başıma patlar. Al ulan sana!”

Her vuruşta Cengiz,

“Yandım anam!” diye feryat ediyordu ama tribünlerdeki alkış ve “Vur vur!” tezahüratlarından sesini duyan yoktu.

Yazar hızını alamayıp arada Mert ve Taylan'a da patlatıyordu sopayı. Başta falakaya çekilenlerin ayaklarını tutanlar olmak üzere tribünler zevkten dört köşeydi. Kimisi oh çekiyor, kimisi göbek atıyor, kimisi de sopayı kendi vuruyor gibi elini boşlukta kaldırıp kaldırıp indiriyordu. Cengiz bir süre sonra yalvarmaya başladı:

“Tövbe vallahi abi, her şeye tövbe!”

Yazar:

“Bir daha küfür edecek misin ha!”

“Tövbe abi! Vallahi billahi tövbe! Bundan sonra camiden eve, evden camiye...”

“Sahtekârlık, dolandırıcılık?”

“Ah anam anam! Vurma abi n'olur! Tövbe vallahi abi, bundan sonra namusumla çalışıp evimin erkeği olacağım?”

“Alkol?”

“Tekel bayisinin önünden geçersen... Ahh yandım! Tekelin önünden geçersen Allah belamı ver-

sin!”

Kazma sapı büyüklüğündeki kalem, paramparça olmuş; yazar da nefes nefese kalmıştı. Tribünlerdeki diğer karakterlerine döndü:

“Şahit misiniz?” diye bağırdı.

Koskoca kolezyum ölüm sessizliğine bürünmüştü. Yazar sorusunu yineledi:

“Şahit misiniz?”

“...”

Yazar parmağını şıklattığı gibi, kolezyum bir anda düğün salonuna döndü. Cengiz damatlıkla, Aysel’se gelinlikle ortadaki masanın arkasında oturuyordu.

Yazar, parmağını bir daha şıklattı. Açık kara medya patronu Tayyib Atmaca ile Açık kara Set Amiri Halit Yıldırım çıktı ortaya. Tayyib Atmaca, nikâh merasimini görünce şaşırıldı:

“Kardeş ben nikâh memurluğunu bırakalı çok oldu.”

“Abi şahit olarak çağırdım sizi. Kâğıt-tepe Belediye Başkanı nikâhı bizzat kıyacak.” dedi yazar.

Tayyib Atmaca:

“Madem geldik, ben gelin hanımın şahidi olayım. Halit de damadın şahidi olsun.”

Halit Yıldırım bunu duyar duymaz itiraz etti:

“Ben bu göbele şahit neyin olmam arkadaş! Bu işin Allah katında vebali var. Olursam gelin hanıma şahit olurum. Burada bu kadar adam var, Cengiz’e onlar şahit olsun.”

Belediye Başkanı,

“Tayyib Bey hem yaşça benden büyük hem şair hem de koskoca medya patronu... Konuşmaları kendisi yapsın ben sadece Evlenme Kütüğüne imza atayım. Bu vesile ile nikâha renk katmış oluruz.” dedi.

Açık kara medya patronu Tayyib Atmaca cübbeyi giyip nikâh masasına oturdu. Belediye Başkanı ve Halit Yıldırım da karşısına oturdu. Tayyib Atmaca nikâh şahitlerini yazmak için cebinden kalemi çıkardı aksilik ya kalem yazmıyordu. Mikrofonu yan tarafa tutarak şahitlere,

“Kalem yazmıyor.” deyince şahitler ikisi birden ellerini ceplerine attılar. Tayyib Bey, kalemi şahitlerin önüne attı.

“Elinizi ceketinizin dös cebine götürün, gerçekten kalem yazmıyor.” dedi.

Belediye Başkanı elini açıp kalemin yazıp yazmadığını denedikten sonra cebinden bir kalem çıkarıp Tayyib Bey’e verdi. Tayyib Bey,

“Bu nikâhtan sonra başka nikâhlarım da olacak kaleminize el koymak zorundayım.” deyince şahitler gülümsedi.

Nikâh için her şey hazırды. Tayyib Bey önce mikrofonu gelin hanıma uzattı:

“Gelin Hanım sizi tanıyalım adınız soyadınız”

“Aysel Bağrıyanık”

“Damat Bey sizi tanıyalım.”

“Ali Cengiz Köstebek”

“Şahitler bendeniz Tayyib Atmaca ve Halit Yıldırım...” dedikten sonra konuşmaya başladı:

“Sizler evlenmek için Kağıt-tepe Belediyesi Evlendirme Memurluğuna müracaatta bulundunuz. Biz de evraklarınızı inceledik, yapmanız gereken işlemlerde bir eksiklik olmadığına bundan dolayı da evlenmenize bir mani olmadığına karar verdik. Şimdi şahitler ve misafirler huzurunda önce Aysel Bağrıyanık’a soruyorum. Hiçbir baskı altında kalmadan kendi özgür iradenizle Ali Cengiz Köstebek’i iyi günde kötü günde, hastalıkta sayrılıkta, varlık ve yokluk günlerinde bir ömür seveceğine ve bir yastıkta kocamak için eş olarak kabul ediyor musun?”

Gelin hanım önce Cengiz’in yüzüne baktı sonra davetlilere baktıktan sonra Tayyib Bey’in uzattığı mikrofonu çığlığı yettiğinde “Hayırrrr!” dedi.

Salon buz gibi olmuştu.

Damat ve şahitler şaşkın misafirler homurdanmaya başlamıştı. Tayyib Bey mikrofonu sol tarafına alıp gizledikten sonra Aysel Bağrıyanık’a dönerek:

“Dirseğimle göğsüne bir çakarım en az iki metre geriye fırlarsın. Şimdi bu insanlara ne diyeceğiz? Biliyorum şaka yaptın ama bu şakanın yeri bu an ve bu zaman değil.” dedikten sonra mikrofonu tekrar eline alıp ayağa kalktı. Salon ve şahitler pür dikkat kesilmişti. Tayyib Bey:

“Değerli misafirler gelin aday bir an kendini referandum oylamasında zannetti bunun bir oylama olmadığını kendisine hatırlatıp soruyu tekrar soruyorum.” dedi.

Bu sefer gelin öncekinden daha yüksek bir çığlık kopararak “Evettttt!” dedi. Aynı soruyu damat adayına şahitlere de sorup “evet” cevabını aldıktan sonra önce geline sonra damada daha sonra da şahitlere imzalattı.

“Ben de Kağıt-tepe Belediye Başkanı’nın bana vermiş olduğu yetki ile sizleri evlendirdim. Allah mesut bahtiyar etsin. İnşallah ağzınızı hayırla açıp hayırla kapatırsınız.” deyip evlilik cüzdanlarını takdim etmesi ve kısa bir konuşma yapması için cüzdanı ve mikrofonu Belediye Başkanına verdi.

“Pek Kıymetli Tayyib Bey iyi ki bu nikâhı siz kıydınız eğer bana kalsaydı o hayır cevabını duyar duymaz İstanbul’un bütün cinleri başıma toplanır ve evlenme defterini şak diye yüzlerine kapattığım gibi salonu terk ederdim. Şairler kıvrak zekalı olurlar diye boşuna dememişler.”

Nikâh böylece kıyıldıktan sonra millet dans beklerken Çankayalı Niyazi’nin saza yumulup Erik Dalı’nı çalmasıyla tüm karakterler sahnede döktürmeye başladı. Yazar da ceketini çıkarıp sahneye çıkarak karakterlerine karıştı.

-SON-

Kendini Doğacı Sananlara

◆ **Ali Armut**

Ey doğacı yeter kapat çeneni
Cahil diye kınıyorsun nineni
Soğukta üşüyüp dağda donanı
Kar bularak ovduğunu gördün mü?

Topraktan yapıydı köylü konağı
Araç yoktu hayvan idi bineği
Danasına süt vermeyen ineği
Buzağının sağdığını gördün mü?

Bu dünyada var mı murat alanı
Ölüm olsa söyleyemem yalanı
Evdeki kedinin koca yılanı
Pençe vurup dövdüğünü gördün mü?

Göç eder arasan bulamam kışın
Çalarken onların ekmeğın aşın
Çalılara konan sarı bir kuşun
Çiftçilere sövdüğünü gördün m?

Atlayarak bulur ise nehiri
Çobanlara edemezdik kahırını
Bir küçük sineğın koca nahırını
Meralarda kovduğunu gördün mü?

Omar Ali bunun tümünü bilir
Aldatan bir yerde mutlaka bulur
Malını sevmeyen çerçi mi olur,
Eşğini övdüğünü gördün mü?

17 Şubat'ın Gölgesinde Kedim Gölge ile Bir Hasbihal

◆ Feyyaz Sağlam

Bu sabah yatakta uyur uyanık debelenip, kalkmamak için tembellik ederken birden kedimiz Gölge üstüme sıçradı. Patileriyle yüzüme vurmaya başladı. Kâfir sanki 23 Nisan Çocuk Bayramı'nda ilk defa şiir okuyacak ilkokul talebesi heyecanı içindeydi.

"Kalk tembel tembel ne yatıyorsun öyle, bugün çok önemli bir gün." dedi.

Yatakta kafamı toplamaya çalıştım. 17 Şubat... Aklıma bir şey gelmedi. Yarı uykulu bir hâlde ben-cilce,

"Ne varmış bugün? Sıradan bir gün işte, git b aşım dan uykum var, yarım saat daha uyuyacağım. Ben emekliyim, 38 yıl sabahın köründe işe gittim, askerlik yaptım, çöp vergimi de aksatmadan ödüyorum, uyuyacağım, geç kalkmak hakkım." dedim. Demez olaydım suratıma "kendine gel" dercesine bir pati daha iniverdi. Gölge celallendi birden:

"Bre cahil, dünyadan haberin yok, bugün Dünya Kediler Günü. Bugün ben ne dersem o olacak!" demez mi? Hay Allah, bir bu eksikti. Düzenbaz pis kapitalistler bula bula bu günü mü buldunuz yahu? Kendi sinsi, şahsi menfaatiniz için kedileri ve Gölge'yi kışkırtıyorsunuz. Şurada yarım saat daha uyuyacaktım, keyfime bile göz diktiniz. Allah sizi bildiği gibi yapсын.

"Tamam." dedim Gölge'ye. "Müsaade et yarım saat daha uyuyayım, kalkıp bir kahve içer, kendime gelir, bu gün için sana bir dörtlük, bir mani, bir gazel, bir şeyler yazarım. Ama benden bir ciğer, dalak, çiçek falan bekleme, bu soğukta dışarı çıkamam." dedim.

Gölge aşağılayarak ve acıyarak yüzüme bakmaz mı? Dedi ki,

"Bre zır cahil, sen kim şiir kim? O yazdıkların ne öyle? Ciklet kâğıtlarında yazılı maniler bile yazdıklarından daha güzel. Zaten biz asil kedilerin senin yazdığın perişan manzumelere de ihtiyacımız da yok. Haddini bil. Namık Kemal, Behçet Necatigil, Nazım Hikmet, Necip Fazıl, Orhan Veli, Tanpınar, Hilmi Yavuz, Oktay Rıfat, Melih Cevdet... Daha daha niceleri biz kediler için ne güzel şiirler yazdılar, bizlere onlar yeter de artar. Sen kendini ne zannediyorsun zavallı, yazacaksan biz kediler için kaside, terhib-i bent, müstezad, muaşşer, vezn-i âher yaz da görelim boyunun ölçüsünü."

demez mi?

Hiç bu kadar aşağılanmamıştım, yerin dibine girdim. Hay Allah nereden çıktı bu mahlûkat? Eve niye aldık? Vallahi insandan daha kötü, İbrahim Tatlıses'in dediği gibi nankör kedi. (Yunus Emre bağışlasın, yaradılanı seviyoruz, yaradandan ötürü ama bu kedi tam bir felaket, ölçüyü kaçırdı iyice.) Tövbe tövbe estağfurullah, günaha girdim boyumca... Baktım çare yok, söylene söylene dedim ki Gölge'ye:

"Tamam, bu günümü yedin, hediye mamamı al ye, seneye 17 Şubat'a kadar da bir daha beni rahatsız etme."

Gölge çokbilmiş bir edayla,

"Hop hop, bir dakika, dur bakalım 8 Ağustos'ta da bir Dünya Kediler Günü olduğunu hatırlatırım ayrıca biz kedileri de ilgilendiren Dünya Hayvanlar Günü de var, bunları da öğren ey Allah'ın cahili!" demez mi bir karış diliyle? Kafayı oynatacağım yahu, ne biçim bir sinsi organize bu? İşin içinde mutlak gizli servisler olmalı. Gölge'ye dedim ki:

"Yılda bir gün neyinize yetmiyor, niye kedilere bir yılda iki gün? Sizin ne özelliğiniz var? Babanız muhtar mı? Bir yılda İki kanaryalar, köstebekler günü var mı? Kedilere niye iki gün oluyor? İtirazım var." dedim.

"Ben anlamam Dünya Kediler İttifakı, kapitalist ağababalarımız böyle takdir etmiş, onların hikmetlerinden sual olmaz." dedi.

Ben bu kediyle baş edemiyorum, pes ettim. Kavgayı kestik, "Tamam, dedim, bu gün senin günün, nasıl istiyorsan öyle olsun. Ama ben 8 Ağustos'ta Filipinler'e gitmeye karar verdim, o gün ülkede yokum, benden sana fayda yok, ne hâlin varsa gör, başının çaresine bak!"

Pişkin pişkin,

"Fark etmez Filipinler'de soydaşlarım var, seni orada da bulurlar, Fesbuk diye bir şey var herhalde..." diye alaycı alaycı yüzüme baktı.

Peyami Safa üstad, kedilerin insanlardan daha zeki olduklarını yazmış, biz insanların acizliğini vurgulamıştı. Haklı, haklı galiba. Haklı ama kedim Gölge'nin de bilmediği bir şey var. Saltanatı bir süre sonra bitecek. Pabucu dama atılacak. Torun geliyor torun! Gayrı kim takar Gölge'yi.

Toplumun Mikropları

◆ Kadir Köse

Bağını koparmış tamamen seyip
Arsızlığın kulvarında koşuyor
Örf, âdeti, kutsalları yok sayıp
Gayrimeşru alanlarda yaşıyor
... serseri mayın

Onun bildiğini kimse bilemez
Her konuya laf der ama zırvadır
Kimse söylemine karşı gelemes
Sözü zehir, cesareti zirvedir
... zırcahil

Cinsi sapık, cinselliğe hiç doymaz
Masumlara göz kestirir, av eder
Katli vacip bir alçaktır, utanmaz
El âlemin namusunu mahveder
... ırz düşmanı

Ağır toptur etkisiyle büyük boy
Görünmeden atış yapar hiç şaşmaz
Her vuruşta zenginleşir nüfuz bey
Ufak tefek hırsızlıkla uğraşmaz
... iri hırsız

Zoraki vatandaş, Türk hüviyeti
Gerçek kimliğini sürekli saklar
Fırsat bulsa yıkacaktır devleti
Kuşkusuz onu da bir kurşun paklar
...elit hain

Söylemi nurludur, eylemi küfür
Aldatır beşeri Allah demesi
Zahiri Müslüman, batını kâfir
Güzel görünse de tuzak siması
... ehil münafık

Kem güçlerin çazgırane kişisi
Çıkar için övgü yapar dil döker
Ar'dan yoksun haysiyetsiz birisi
Onursuzca onursuza yağ çeker
... ayarsız dalkavuk

Daima almaya her yolu dener
Karşılıksız alır alır haz duyar
Menfaati bittiğinde sırt döner
Babasını bile siler yok sayar
... usta nankör

Bu mikroplar tehlikeli tehdittir
Yaşanılan çok alanda olurlar
İnsan değil hepsi birer illettir
Uzak durmayana zarar verirler.
... tahlil ve teşhis

Benden Futbolcu Olursa

◆ Salman Kapanoğlu

Kahramanmaraş Lisesinde sınıflar arası futbol müsabakasında şampiyon olan sınıfla öğretmenler maç yapacaktı. Bana da teklif ettiler oynar mısın, diye. Kabul ettim ama takımın en yaşlısı da bendim. Şortla sahaya çıkacağıma hiç düşünmemiştim. Mecburen şort giydirdiler. Kendimi çıplak hissediyordum, utana sıkıla sahaya çıktım. Herkes bana bakıyor sanıyordum, zaten bakıyorlardı da...

Sahaya, önce öğretmenler olarak biz çıktık. Isınma hareketleri yapıyoruz. Kaptanımız bizi topladı. On bir kişi baş başa verdik, ne söyleyecek diye merak ediyorum. Maçlarda kaptanları hep merak etmişimdir, ne söylüyor, diye. Günlerce kamplarda kalıyorlar, soyunma odasında yalnızlar. Orda konuşmuyorlar da neden onca seyircinin gözü önünde, dedikodu yapar gibi fısıltı hâlinde konuşuyorlar?

Merakla kaptana kulak verdim:

“Arkadaşlar, beni dinleyin. Bakın paslı oynayacağız. Herkes karşı takımdan bir oyuncu tutacak. Topu ayağınızda tutmamaya çalışacaksınız.” dedi.

Herkes gayet güzel dinledi, bense,

“Eee!” dedim.

“Ne eesi?”

“Arkadaş, bunları söylemeye ne lüzum var? Bu kuralları çocuklar bile bilir. Hem bu konuşmayı, soyunma odasında yapabiliydik. Neden burada fiskos şeklinde konuşuyoruz ki?” dedim.

Karşı takım sahaya çıktı. Kaptanları da oyuncularını topladı, baş başa verdiler. Kaptanları konuşmaya başlayacağı zaman, ben uzaktan,

“Ne konuştuğunuzu biliyorum, boşuna fiskos etmeyin orada.” dedim.

Maç başladı, herkes bir oyuncu tuttu. Nasıl olsa karşı takımdan biri de beni tutar diye bekliyorum ama kimse beni tutmuyor. Sahada yalnız başıma dolaşıp duruyorum. Karşı takımın oyuncularından birine yaklaştım:

“Oğlum kaptanınız, herkes bir oyuncu tutsun demedi mi?”

“Dedii..”

“Öyleyse, neden beni tutmuyorsun?”

Gülerek,

“Hoca'm ya, senin ayağına top değmiyor ki! Sen bizim takımdan sayılırsın, seni tutmaya gerek yok.” dedi.

Bu arada biz bir gol yedik. Arkadaşlar, bana bakıp kendi aralarında konuşuyorlardı. Beni maçı çıkarmak istiyorlar ama bir türlü bana söylemiyorlar. Yedek kulübesinde de futbolcu genç bir öğretmen bekliyor. Onu yanıma çağırdım ve maçı durdurdum. Bu hareketim karşısında bütün dikkatler, üzerime çevrildi.

Ben yüksek sesle,

“Arkadaşlar! 1-0 mağlup durumdayız. Takımımı kurtarmak istiyorum.” dedim.

Bütün seyirciler gülüştü ve alaya alarak beni alkışladılar. Ben konuşmama devam ettim:

“Takımımı kurtaracağım deyince inanmadınız. Ben, yerime genç futbolcu olan öğretmen arkadaşımı oynatırsam, takımımı en azından kendimden kurtarmış olurum.” dedim.

Alkışlar devam etti:

“Şunu unutmayalım ki ülkemizde iş yapamayanlar, yerlerini iş yapanlara devretmediği müddetçe ülkemiz kalkınamaz!”

Seyirciler öyle bir alkışladılar ki gol atan arkadaşım, benim kadar alkışlanmadı.

İsimsiz Alıntı Yazı Müzmini

◆ **Mustafa İmir**

Sanki ekmeği-aşı kışkırtıcı her yazı
Öfkesi kabarıp kıt aklı yere çakılır
Paylaştıkça boşaltır içte biriken gazı
Salınan her oltaya sazan gibi takılır

Yazılanın doğrusu değmez kafa yormaya
Muhakeme zaten yok araştırıp sormaya
Sosyal medya yeterli kanaate varmaya
Paylaşan ahmakların sayısına bakılır

O kadar çarpıcıdır ne kadar tahrik varsa
Yeter ki hitabetsin vicdansız kaba hırsa
Kışkırtıcı aklıyla bedava toplar parsa
Avare akıllarla zıvanadan çıkılır

Türkçesi zaten yetmez doğru dürüst yazmaya
Düşünebilme dersin sap olmamış kazmaya
İlgisi eğilimi elverişli azmaya
Slogan kafalıdır, her kalıba tıklılır

Sağduyu yetisi kıt fikren eğip bükersin
Diplomalı cahildir güdüleyip çekersin
İnadını kırmaya adeta kök sökürsün
Sosyal medyada akan sele göre akılır

Hem fikri hem görüşü başkasından emanet
Ancak önderden bekler akıl, mantık, keramet
Boşboğazlık üstüne cahilce bir cesaret
Kör kanaat uğruna dünya bile yakılır

Sosyal medyada takip, karşılıklı tantana
Öz çekime beğeni yeter de artar ona
Ne fikriyat, derinlik, ne estetik ne mana
Düşünce yazısını okumaktan sıkılır

Gündelik siyasetin delisidir sıradan
Zar zor ayırabilir ancak akı karadan
'Ben de burdayım' diye ses verse de aradan
Konu derinleşince ortalıktan kalkılır

Paylaştığı yazılar ortalıktan alıntı
Birkaç sözcük özdeyiş ondan bundan çalıntı
Kendi fotoğrafından başka yoktur kalıntı
Paylaşımından emin, özgüvenle kaykılır

Gazze Vatan, Emlak Değil

◆ M. Nihat Malkoç

Kulak ver de dinle Trump!
Gazze vatan, emlak değil!
Bu gerçeği anla Trump!
Gazze vatan, emlak değil!

Ey budala, ahmak, deli!
Dinmez gözyaşının seli
Kandır toprağın bedeli
Gazze vatan, emlak değil!

Gazze'ye mi çökeceksin?
Gökdelenler dikeceksin
Ettiğini çekeceksin
Gazze vatan, emlak değil!

Aklın bu işlere ermez
Mücahitler fırsat vermez
Devranınız böyle sürmez
Gazze vatan, emlak değil!

Kalın kafanı çalıştır!
Hakikatlerle buluştur!
Kendini buna alıştır!
Gazze vatan, emlak değil!

İlah ettiniz parayı
Siz bilmezsiniz yarayı
Başa çal Beyaz Sarayı
Gazze vatan, emlak değil!

Gazze'nin kirpiğinde sel
El yarasını bilmez el
Hakikat bu, değil mesel
Gazze vatan, emlak değil!

Bilmem neyin peşindesin?
Riviera düşündesin
Siyonist ateşindesin
Gazze vatan, emlak değil!

Aklını almadan Hamas...
Ayaklarını yere bas!
Olma Yahudi'ye paspas
Gazze vatan, emlak değil!

Aklında, fikrinde arsa
Gündemin hep para, borsa...
Rüyanı süslüyor parsa,
Gazze vatan, emlak değil!

Müslüman'ın da canı var
Füzesi yok, imanı var
Arsa değil, vatanı var
Gazze vatan, emlak değil!

Gazzeli çocuklar öksüz
Hiçbirisi değil köksüz
Ayrılacak haklı haksız
Gazze vatan, emlak değil!

Trump'ı toprak doyursun
Hak divanına buyursun
Rabb'im Gazze'yi kayırsın
Gazze vatan, emlak değil!

Kimisi yer kimi bakar
Acılar yüreği yakar
Gazze toprağı kan kokar
Gazze vatan, emlak değil!

Herkes göçecek bu handan
Feragat edecek candan
Kork ölümden korkmayandan
Gazze vatan, emlak değil!

Trump denen sarı asi!
Hakikate kurma pususu!
Gazze ümmetin namusu
Gazze vatan, emlak değil!

Gazze can, candan geçilmez
Bu topraklardan göçülmez
Böyle bir bahis açılmaz
Gazze vatan, emlak değil!

Bizde paraya tapılmaz
Kan pazarlığı yapılmaz
Hakk'ın yolundan sapılmaz
Gazze vatan, emlak değil!

Susturun şu çatlak sesi!
Çoktan düşmüştür maskesi
Ey cinayet şebekesi!
Gazze vatan, emlak değil!